

[Gert Petersen.]

kraftværkerne, så får man en reduktion frem til 1995 af olieforbruget stadig væk fra 87 pct. i 1975 til 58 pct. i 1995, altså stadig væk en meget, meget kraftig reduktion af oliens andel af energiforsyningen her til Danmark. Og så spørger man sig selv, om a-kraftværkerne, som ifølge disse beregninger vil koste i merinvesteringer — jeg siger udtrykkelig i merinvesteringer — 7½ mia kr., formodentlig bliver det dyrere, virkelig er disse 10 pct. værd, som er forskellen mellem 58 pct. og de 48 pct. Jeg spørger med så meget mere ret, som der er grund til at forvente en yderst ugunstig prisudvikling på uranmarkedet, hvor jeg godt kunne have lyst til at gennemgå ministerens egne oplysninger, men tiden tillader det ikke.

Desuden må vi regne med forhøjede omkostninger ved elproduktion i den periode, vi kan overskue, nemlig 1980erne, og heroverfor står så et håb, et fromt håb, om billigere produktion fremme omkring ved årtusindskiftet, når uranen er ved at blive en mangelvare. Det er mange fugle at have oppe på taget og ikke ret mange i hånden.

Her er vi efter vores opfattelse sagligt set ved planens egentlige svaghed. A-kraftværkerne virker på underlig vis indpodet på planen, de vil være en yderst usikker og kostbar investering. I betragtning, af at Danmark står over for en lang række andre investeringsopgaver i det næste par tiår, må vi samtidig spørge os, hvordan denne 42 mia kr.s investeringsplan — og den skal nok blive dyrere — vil påvirke andre nødvendige investeringer, valutaforhold osv. Jeg er meget bange for, at det eneste, der bliver tilbage af den, er de midler, man vil have investeret i a-kraft. For det skal der jo vedtages en lov om, resten er foreløbig bare drøftelser. Og så er planen skrumpet ind til noget aldeles tvivlsomt set både fra et økonomisk, fra et forsyningsmæssigt synspunkt og også ud fra andre synspunkter.

For det første er affaldsproblemerne ikke løst, jfr. affaldsrapporten. For det andet er det givet, at centraliseringstendenserne i samfundet, som vi i forvejen ligger og slås med, vil blive voldsomt forstærket, og sårbarheden bliver ikke mindre, for også uran skal hentes udefra. Og det samme gælder da i ganske særlig grad, når der er tale om beriget uran.

Og endelig som det helt afgørende har jeg den samme grundbetragtning, som fru Lone Dybkjær gjorde gældende, at dermed åbner man vejen til den næste vej, som hedder formeringsreaktorer baseret på plutonium og dermed overgang til en økonomi baseret på plutonium. Det hedder godt nok i redegørelsen, at plutonium ikke rigtig kan anvendes til atombomber og den slags ubehagelige ting og sager, men man benægter ikke, at det er meget giftigt; det kan man ikke benægte. Men det er bare ikke rigtigt. Plutonium kan i staters hænder anvendes til atombomber, også selv om det ikke er specielt til atombomber fremstillet plutonium.

Det er da klart, at Danmark i sig selv ikke gør fra eller til. Vi laver ikke atombomber i Danmark — det vil jeg ikke engang beskyldte handelsministeren for at drømme om — men det er nødvendigt, at der på et eller andet tidspunkt siges stop, og at nogle siger stop. I Amerika skal der holdes folkeafstemning om denne sag mange steder i det kommende år. Et dansk nej vil bidrage til at styrke en stemning over hele verden, som kan bremse marchen frem mod en international plutoniumøkonomi.

Ninn-Hansen (KF):

I modsætning til hr. Gert Petersen er jeg i stand til at takke handelsministeren, ikke alene fordi vi har fået en redegørelse, men også for redegørelsens indhold og konklusioner. Jeg er enig i konklusionen og også i de væsentlige argumenter, der er fremført, og skal derfor undlade gentagelser, men kan henvise til handelsministerens redegørelse. Det, jeg vil beskæftige mig med, er atomkraftdebatten her i landet, og hvordan den tegner sig.

Atomkraftdebatten drejer sig jo ikke længere om, hvorvidt det vil være en fordelagtig energipolitik, eller om vi kan gennemføre denne energipolitik med fornøden hensyntagen til mennesker og miljø. Disse spørgsmål er for længst afklaret.

Det er betegnende, at de mest ihærdige atomkraftmodstandere har forladt den ene skanse efter den anden og i dag er tilbage uden skanser. De hævdede, at kernekraften var farlig og ødelæggende. Igennem sagligt underbyggede indlæg har danske og udenlandske videnskabsmænd påvist, at den civile anvendelse af kernekraften betyder